ΕΤΟΣ Β'. Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ τῇ 7 Αὐγούστου 1888 ΑΡΙΘ· 74

Ἐφημερὶς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

Συνδρομὴ ἐτησία προπληρωτέα
Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. **5**
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν Φρ.χρ. **8**

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
Ὁδὸς Μουσῶν καὶ Βουλῆς

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς ὀκτὼ ἡμερῶν.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ
καὶ παρὰ τῷ Βιβλιοπωλείῳ Βίλμπεργ

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη τοῦ α' ἔτους εὑρίσκονται παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν κυρία *Καλλιρρόη Παρρέν*.

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτή.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν ὀφείλουσι νὰ ἀποστέλλωσι γραμματόσημον **80** λεπτῶν.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Αἱ Ἑλληνίδες καὶ Ὁλλανδοί.— Αἱ δύο μητέρες (ὑπὸ *δεσποινίδος Λιζίας Στ. Ράλλη*). — Διάσημοι ἐν Βονωνίᾳ γυναῖκες (ὑπὸ *κ. Ἑλένης Γεωργιάδου*). — Τὸ βρώσιμον χρῶμα (ὑπὸ *κ. Καρτερίας Στεργίου*). — Γυναικεῖος κόσμος. — Αἱ ἐξοχαὶ καὶ τὰ μολύσματα (ὑπὸ *Ἐλπίδος Ὀρλώφ, διδάκτορος τῆς ἰατρικῆς*). — Δώρα Ἰστριάς. Οἱ ἥρωες τῆς Ρουμανίας.—Ποικίλα.—Βιβλία καὶ Περιοδικά.—Ἀλληλογραφία.— Συνταγή. —Συμβουλή.—Γνωστοποίησις.—Ἐπιφυλλίς.

ΑΙ ΕΛΛΗΝΙΔΕΣ ΚΑΙ ΟΙ ΟΛΛΑΝΔΟΙ

Σήμερον ὅτε λαὸς ξένος ὡς ὁ Ὁλλανδικὸς εἰς οὐδεμίαν φυλετικὴν ἢ πολιτικὴν μεθ' ἡμῶν ἐπικοινωνίαν διατελῶν ἀνέλαβεν οἰκειοθελῶς τὴν πρωτοβουλίαν νὰ μεριμνήσῃ ὑπὲρ τῆς ἐπικρατήσεως τῆς γλώσσης ἡμῶν καὶ τῆς ἐπισήμου ἀναγνωρίσεως τῆς συγχρόνου Ἑλληνικῆς φιλολογίας, σήμερον ὅτε ἡμέτεροί τε καὶ ξένοι πρίγκηπες θεωροῦσι ἔξοχον τιμὴν των νὰ συνεργασθῶσι μετὰ τῶν εὐγενῶν τούτων ὑπερμάχων τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους, ἀποτείνομεν καὶ ἡμεῖς παρατηρήσεις τινας πρὸς τὰς ἔν τε τῇ ἔσω καὶ ἔξω Ἑλλάδι ξενοφώνους Ἑλληνίδας. Δὲν ἐρυθριῶσιν ἄρα καὶ δὲν αἰσθάνονται πικροὺς συνειδήσεως ἐλέγχους ἐπὶ τῇ ὑπ' αὐτῶν προσγιγνομένῃ ἀδικίᾳ κατὰ τῆς ὡραίας ἡμῶν γλώσσης, ἣν οἱ ξένοι ἀγωνίζονται νὰ ἀναγάγωσιν εἰς τὴν ἐμπρέπουσαν αὐτῇ περιοπήν!

Δὲν εἶναι αἶσχος διὰ τὰς ἀπογόνους ταύτας τῆς Ἀσπασίας καὶ Ὑπατίας, τῆς Σαπφοῦς καὶ Κορίννης νὰ ἀγνοῶσι τὴν μητρικὴν αὐτῶν γλῶσσαν, τὴν ἐξευγενίστριαν ταύτην τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, ἣν ὁ Ὅμηρος καὶ ὁ Σωκράτης, ὁ Πλάτων καὶ ὁ Ξενοφῶν ἀθάνατον εἰς αἰῶνας τοὺς ἅπαντας κατέστησαν! Καὶ τολμῶσι νὰ καταφρονῶσι καὶ εἰς τὴν λήθην παραδίδωσι τὴν πλουσίαν ἐκείνην εἰς ἤχους καὶ φθόγγους, εἰς λέξεις καὶ σημασίας γλῶσσαν, ἐξ ἧς οἱ ξένοι τὰς πλείστας τῶν ἰδίων λέξεων παρήγαγον, ἐνῷ γυναῖκες Εὐρωπαῖαι ὡς ἡ διάσημος ἐν Γαλλίᾳ συνεργάτις ἡμῶν κ. Ἰουλιέττα Ἀδάμ, ἡ ἐν Ὁλλανδίᾳ ἔξοχος Ἑλληνίστρια κ. Σουανσβία καὶ ἄλλαι, μετὰ τοσούτου ἐνθουσιασμοῦ ἀσχολοῦνται εἰς τὴν ἐκμάθησιν αὐτῆς καὶ μετὰ τοσαύτης χάριτος καὶ ἀκριβείας γράφουσιν αὐτήν! Πόσον κακῶς αἱ κυρίαι αὗται ἐννοοῦσι τὸν ἀληθῆ πολιτισμὸν καὶ οἵαν ἱεροσυλίαν διαπράττουσιν, ἀπορφανώνουσαι τὰ τέκνα των τῆς προσφιλοῦς γλώσσης τῆς γῆς, ἐν ᾗ εἶδον τὸ φῶς, ἐκείνης ἥτις συνδέει ταῦτα οὐ μόνον πρὸς ἄλληλα, ἀλλὰ καὶ μετὰ τῆς κοινῆς μητρός, ἥτις πατρὶς καλεῖται.

Μεγάλη ἀληθῶς ἡ τόλμη αὕτη καὶ ἔτι μείζων ἡ εὐθύνη, ἣν ὡς μητέρες ἀναλαμβάνουσιν ἀπέναντι τῶν τέκνων καὶ τῆς πατρίδος. Πιστεύσατε, Κυρίαι μου, σεῖς αἱ ἐναβρυνόμεναι διότι ὁ μικρὸς υἱός σας ἢ τὸ μικρὸν θυγάτριόν σας ἀντὶ «*μῆτερ*» σᾶς λέγει «*mutter*», σεῖς αἱ μειδιῶσαι, διότι ἡ μικρὰ κόρη σας λησμονεῖ ἐρωτωμένη τὴν ἐθνικότητά της, εὐχαρίστως δὲ τὴν τῆς ξένης παιδαγωγοῦ οἰκειοποιεῖται, πιστεύσατε ὅτι λίαν εὐκόλως τὸ προσφιλὲς ἐκεῖνο μειράκιον, ὅπερ τῇ συγκαταθέσει ὑμῶν λησμονεῖ, ἀρνεῖται τὴν γλῶσσαν καὶ ἐθνικότητά του, θέλει λησμονήσει καὶ ἡμᾶς καὶ τὸν πατέρα του, ὃ δ' ἔτι χείριστον καὶ τὴν πατρίδα του.

Προσπελάσατέ τινας τῶν ἐνταῦθα καὶ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ ἑλληνικῶν οἰκογενειῶν, ἐπιστήσατε τὴν προσοχήν σας πρὸς τὰ πλεῖστα τῶν ἐν Φαλήρῳ καθ' ἑκάστην περιδιαβαζόντων ἑλληνοπαίδων ἀμφοτέρων τῶν φύλων καὶ θέλετε ἐκπλαγῆ ἐπὶ τῇ ἀκατασχέτῳ ξενοφωνίᾳ αὐτῶν. Ἐρυθριῶσαι ἀληθῶς παρέστημεν κατὰ τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα εἰς φιλικὴν συνομιλίαν Ἑλληνίδων, κυριῶν λαβοῦσαν χώραν ἐν τῷ τροχιοδρόμῳ Ἀθηνῶν Φαλήρου.

Αἱ κυρίαι αὗται εἰς τὴν καλὴν κοινωνικὴν ἡμῶν τάξιν ἀ-

ναγόμεναι καθίσταντο γελοῖαι διὰ κωμικωτάτου διαλόγου των, ὃν Ἀριστοφάνειος μόνον κάλαμος ἠδύνατο ἐπαρκῶς νὰ χαρακτηρίσῃ.

Πῶς, ma chère, δὲν πιστεύεις à ma sincerité? «Au contraire ἀπεκρίνατο ἡ ἄλλη, σὲ πιστεύω κτλ. καὶ ὁ διάλογος ἐξηκολούθησεν ἐπίσης γελοῖος, ἐπίσης μιξοβάρβαρος ἀπὸ τῆς ἐκ Φαλήρου μέχρις Ἀθηνῶν μεταβάσεώς μας. Ποίαν ἄρα γλῶσσαν ὁμιλοῦσι τὰ ἀτυχῆ τέκνα τῶν Κυριῶν τούτων καὶ τίνα θεωροῦσιν ὡς μητρικήν! Πῶς δὲ νὰ ἀγαπήσωσι γλῶσσαν ὁμιλουμένην οὕτω ὑπὸ τῆς μητρός, πολλάκις δὲ χυδαίως ὑπό τινων παιδαγωγῶν καὶ διδασκάλων!

Καὶ τί δύνανται νὰ πράξωσιν οἱ ξένοι φιλελληνικοὶ Σύλλογοι ὑπὲρ τῆς ὡραίας ἡμῶν γλώσσης, ὅταν ἡμεῖς αἱ Ἑλληνίδες, αἵτινες καθῆκον εἴχομεν νὰ φυλάττωμεν ταύτην ὡς ἱερὰν καὶ πολύτιμον παρακαταθήκην, καὶ ὡς τιμαλφὲς καὶ ἀνεκτίμητον κειμήλειον τοῖς τέκνοις ἡμῶν μεταδίδωμεν, φαινόμεθα λησμονοῦσαι ὅτι ὑπάρχει, ὅτι ἔχει ἱστορίαν πλουσίαν καὶ ἀνεξάντλητον, ὅτι εἰς αὐτὴν ὀφείλεται τὸ μεγαλεῖον τῆς Εὐρώπης καὶ ὁ σύγχρονος πολιτισμός! Ὁ καιρὸς ἐπείγει. Κατανοήσωμεν καὶ ἡμεῖς ὅτι εἰμεθα μέλη τοῦ ἔθνους αὐτοῦ, ὅπερ μέγα κέκτηται νὰ διαδραματίσῃ πρόσωπον ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῆς προόδου καὶ τῆς ἐλευθερίας!

Ἀναπετάσωμεν λοιπὸν τὴν σημαίαν τῆς ἐνισχύσεως τῆς γλώσσης ἡμῶν, καὶ τείνωμεν χεῖρα ἀρωγὸν πρὸς τὴν φιλελληνικὴν τῶν Ὁλλανδῶν ἑταιρίαν, ἧς πρόεδρος ἐνταῦθα τυγχάνει ὁ προστάτης καὶ πατὴρ τῶν ἑλληνικῶν γραμμάτων, ὁ ἔξοχος λογογράφος καὶ συγγραφεὺς κ. Α. Ραγκαβῆς. Λάβωμεν ἀνὰ χεῖρας τὸν γλυκὺν καὶ μελίρρυτον Ξενοφῶντα, πρὸς τὸ ὕφος τοῦ ὁποίου πλησιάζει πως ἡ νέα ἑλληνική, ῥυθμίσωμεν, εἰ δυνατόν, τὰς ἐν τῇ ὡραίᾳ ἡμῶν γλώσσῃ παρισάκτους ἀξέστους καὶ ἀκανονίστους λέξεις πρὸς τὸν θελκτικὸν καὶ ἁρμονικὸν βόμβον τῆς Ἀττικῆς ταύτης μελίσσης, σταχυολογήσωμεν τοὺς ἐκλεκτοτέρους συγχρόνους συγγραφεῖς καὶ ἐξοικειωθῶμεν νὰ ὁμιλῶμεν καὶ διδάσκωμεν πρὸς τὰ τέκνα μας τὴν ὡραιοτέραν καὶ πλουσιωτέραν τῶν γλωσσῶν, ἣν ἡ ἀνθρώπινος μεγαλοφυία ἠδυνήθη ποτε νὰ παραγάγῃ.

Μετ' εὐχαριστήσεως καταχωρίζομεν εἰς τὰς στήλας τῆς «Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν» τὸ κάτωθι διηγημάτιον, ἀποσταλὲν ἡμῖν ὑπὸ τῆς ἐν Ὀδησσῷ δεσποινίδος Λιζίνας Στεφάνου Ῥάλλη, μόλις τὸ δέκατον τρίτον τῆς ἡλικίας αὐτῆς ἀγούσης. Ἡ νεαρὰ δεσποινὶς ἀπὸ ἑξαετίας μόλις ἀρξαμένη νὰ ἀσχολῆται εἰς ἐκμάθησιν τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης, ἐπεδόθη εἰς αὐτὴν μετὰ τοσούτου ζήλου, ὥστε εὐχερέστατα καὶ καλλιεπέστατα δύναται νὰ γράφῃ αὐτήν. Ἐκ τούτου ἀποδεικνύεται ὅτι μεταξὺ τῶν ἔξω Ἑλλήνων δὲν εἶναι πάντοτε οἱ πλουσιώτεροι, οἵτινες ἀρνοῦνται τὴν γλῶσσαν των ἐπιδιδόμενοι εἰς τὴν ἐκμάθησιν μόνον ξένων γλωσσῶν, διότι ἡ ἀνὰ πολλὰς δεκάδας ἀριθμοῦσατὰ ἑκατομμύρια οἰκογένεια κ. Στ. Ῥάλλη δὲν ἀπηξίωσε νὰ θεωρήσῃ ὡς πολύτιμον τῶν τέκνων αὐτῆς ἐφόδιον τὴν μητρικὴν αὐτῶν γλῶσσαν. Θερμότατα ὅθεν ἀπονέμουσαι τὰ συγχαρητήρια ἡμῶν πρὸς τὴν εὐγενῆ δέσποιναν Μαρίαν Στ. Ῥάλλη εἰς τὴν Ἑλληνοπρεπῆ μόρφωσιν καὶ ἀγνὸν πατριωτικὸν ἐνθουσιασμὸν τῆς ὁποίας ὀφείλεται ἰδία ἡ πρὸς τὴν Ἑλληνικὴν φιλολογίαν ἀγάπη τῆς νεαρᾶς θυγατρὸς αὐτῆς, εὐχόμεθα ὅπως τὸ εὐγενὲς παράδειγμα τῆς Σεβαστῆς δεσποίνης, ἥτις ἐν τῇ ξένῃ ἐγεννήθη καὶ ἀνετράφη, χρησιμεύσῃ ὡς μάθημα εἰς τὰς ἐν μέσῃ πρωτευούσῃ ξενοφώνους καὶ ἀτέχνως ὁμιλούσας τὴν γλῶσσαν ἡμῶν εὐαρίθμους, εὐτυχῶς Κυρίας.

ΑΙ ΔΥΟ ΜΗΤΕΡΕΣ

Εἴς τινα παραλίαν τῆς Νορμανδίας, ἐν ᾗ σειρὰ λουτήρων ἐξετείνετο, ἔπαιζον δύο νεαρὰ κοράσια τὰς πλαγγόνας των, οὐχὶ μακρὰν τῆς θαλάσσης, ἧς τὰ κύματα, ὁ δύων ἥλιος ἐχρύσιζεν ἀπλέτως.

Ἦσαν χαριέστατα τὰ λεπτοφυῆ ταῦτα παιδία, μὲ τὸ διαφανὲς καὶ ὡς βελοῦδον λεῖον δέρμά των, μὲ τὴν ξανθὴν καὶ βοστρυχώδη μεταξίνην κόμην των. Ἦσαν δύο ἀντίτυπα ἐπίσης ὡραῖα. Τὸ ἓν ἦτο ἡ εἰκὼν τοῦ ἑτέρου. Θὰ ἔλεγέ τις ὅτι ἦσαν δίδυμα, εἰμὴ ἡ τῶν ἐνδυμάτων διαφορὰ καταφανῆ καθίστα τὴν κοινωνικὴν ἑκάστης τούτων θέσιν.

Ἡ Μαργαρίτα ἔφερεν ἔνδυμα ἐκ λεπτοῦ, λευκοῦ ὑφάσματος πεποικιλμένου καὶ διὰ πολυτίμων τριχάπτων καὶ ταινιῶν κεκοσμημένου, κνημίδας μεταξωτὰς καὶ κομψότατα πέδιλα, ἡ ἑτέρα δὲ ἡ Αἰμυλία ἦν πενιχρῶς ἐνδεδυμένη διὰπροστύχου φορέματος, οὗ τὸ ἀνοικτὸν περιλαίμιον περιέβαλεν ἐπιχαρίτως τὸν λευκὸν καὶ ἀλαβάστρινον λαιμόν της.

Ἀμφότερα ἦσαν μονογενῆ. Ἀλλ' ὁ πατὴρ τῆς Μαργαρίτας, ὁ κ. Ρουλῖνος ἔζη πλουσιώτατα καὶ ἦτο διευθυντὴς μιᾶς τῶν καλλιτέρων τραπεζῶν τῆς Λυῶνος, ἐνῷ ἡ δυστυχὴς Αἰμυλία οὐδένα πλέον εἶχεν ἐν τῷ κόσμῳ εἰμὴ τὴν μητέρα της, τὴν Λουΐζαν Γουϊνῶ, ἧν ὁ σύζυγος, ἀποθανὼν εἰς Σενεγαμβίαν, ἀφῆκε χήραν εἰς τὸ εἰκοστὸν τρίτον ἔτος τῆς ἡλικίας της. Αὕτη μετὰ τὸν θάνατον τοῦ συζύγου της ἀφωσιώθη ἐντελῶς εἰς τὴν ἀνατροφὴν τῆς Αἰμυλίας, τὴν ὁποίαν εἶχε τότε ἀπογαλακτίσει, ἀποζῶσα ἐκ τοῦ γλίσχρου τετρακοσιοφράγκου ἐτησίου εἰσοδήματός της καὶ ἐκ τοῦ ἐνοικίου ἀγροτικοῦ διορόφου οἰκίσκου, ὃν κατὰ τὴν ἐποχὴν τῶν λουτρῶν ἐνῳκίαζεν. Κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο ὁ οἰκίσκος κατῳκεῖτο, —πλὴν ἑνὸς δωματίου, ἐν ᾧ αὕτη μετὰ τοῦ τέκνου της διέμενε—παρὰ τῆς κυρίας Ρουλίνου, τῆς εὐτυχοῦς μητρὸς τῆς Μαργαρίτας. Ἡ κυρία Ρουλίνου ἦτο εὐγενής. Καίτοι ὀψίπλουτος δὲν περιεφρόνει τὴν Λουΐζαν, ἀλλ' ἐφαίνετο τόσον ταπεινή, τόσον γλυκεῖα, ζητοῦσα τρόπον τινὰ συγγνώμην διὰ τὴν ἀκουσίως της ὑφισταμένην μεταξὺ αὐτῆς καὶ τῆς Λουΐζης διαφοράν.

Μεθ' ὅλα ταῦτα ἔβλεπέ τις, ὅτι εἰς τὰς σχέσεις αὐτῶν ὑπεκρύπτετο ποιά τις μυστικὴ καὶ ἀμοιβαία ψυχρότης. Ἡ πτωχὴ τῆς Λουΐζης καρδία ἔπασχεν ὑπὸ μητρικῆς ζηλοτυπίας.

Πρὸ τῆς ἀφίξεως τῆς ξένης πᾶσα λατρεία ἀπενέμετο εἰς τὴν Αἰμιλίαν! Εἰς τὴν ὁδόν, εἰς τὴν ἐκκλησίαν, εἰς τὴν προκυμαίαν, ἡ Αἰμιλία παρὰ πάντων ἐθαυμάζετο, ἐθωπεύετο, ἐλατρεύετο. Ἦτο ἡ μικρὰ βασίλισσα. Ἦτο τὸ ἴνδαλμα τοῦ χωρίου ἐκείνου... Αἱ μητέρες ὅλαι ἐφθόνουν τὴν ταπεινὴν καὶ πτωχὴν χήραν, διὰ τὴν εὐτυχίαν της, ἣν ἀληθῶς δὲν ἀντήλλασεν αὕτη μὲ τοὺς μεγαλητέρους τοῦ κόσμου θησαυρούς.

Ἀπὸ τῆς ἀφίξεως τῆς ξένης τὰ πάντα ἤλλαξαν. Ἡ Αἰμυλία εἶχεν ἤδη ἀντίζηλον χρυσοστίλβουσαν, τὸ χαϋδεμένον παιδίον τοῦ πλούτου. Πρὸς τὰ φυσικὰ θέλγητρα τῆς εὐτυχοῦς ἀντιζήλου προσετίθετο καὶ ἡ μαγεία τῆς πολυτελείας καὶ ἡ γοητεία τῆς ἐνδυμασίας. Ἡ δυστυχὴς Λουΐζα, ἔβλεπε μὲ λυπηρὸν ὄμμα τὰ πλούσια ὑφάσματα, τὰ λεπτοφυῆ κοσμήματα, τοὺς πίλους, τὰ ἄνθη, τὰ πτερά, δι' ὧν περιεκοσμεῖτο ἡ Αἰμυλία καὶ ἅτινα ἐπηύξανον μεγάλως τὴν καλλονὴν αὐτῆς, ἐνῷ ἡ σκληρὰ πτωχία ἀπεστέρει τὸ

τέκνον της πάσης χαρᾶς καὶ ἀπολαύσεως. Αὕτη, ἥτις μέχρι τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἀγογγύστως ὑπέφερε τὴν τύχην της, ἤρξατο κατατρυχομένη ὑπὸ τοῦ αἰσθήματος τοῦ φθόνου καὶ τοῦ μίσους, πάθη ἀδυνατοῦντα νὰ κατακυριεύσωσι τὴν φύσει ἀγαθὴν καρδίαν της. Δακρυρροοῦσα ἡ ἀτυχὴς μήτηρ ἐνηγκαλίζετο τὴν Αἰμυλίαν της, καὶ ψιθυρίζουσα τῇ ἔλεγε: Δυστυχὴς ὀρφανή! διατί ὁ Θεὸς μᾶς ἀφῆρεσε τὸν πατέρα σου! Ἐὰν αὐτὸς ἔζη, δὲν θὰ ἦσο ῥακένδυτος, καὶ δὲν θὰ ἔφερες τὰ χονδροειδῆ ταῦτα πέδιλα, ἅτινα ἀνιλεῶς πληγώνουσι τοὺς λεπτούς σου πόδας! Καὶ τί δύναμαι ἐγὼ νὰ πράξω διὰ σέ, πτωχέ μου ἄγγελε, μεθ' ὅλην τὴν θερμὴν ἀγάπην ἥτις φλέγει τὸ στῆθός μου. Καὶ ἡ ἀτυχὴς μήτηρ ἀνελύετο εἰς δάκρυα, καταρωμένη τὴν στιγμήν, ἥτις ἔφερεν ἐν τῷ πτωχικῷ οἰκίσκῳ της τὴν πλουσίαν ἀντίζηλον, τὴν ταραξίαν ταύτην τῆς οἰκογενειακῆς εἰρήνης των.

Ἡμέραν τινὰ ἡ Λουΐζα ἀποσυρθεῖσα ἐνωρίτερον, ἵνα παρασκευάσῃ τὸ πτωχικὸν δεῖπνον της, ἀφῆκε τὴν Αἰμυλίαν της ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν τῆς κ. Ρουλίνου, ἥτις ἀνεγίνωσκε, καθ' ὃν χρόνον τὰ δύο παιδία ἔπαιζον εἰς τὸν ἔρημον αἰγιαλόν. Ἡ θάλασσα ἐπαλίρρει, τὰ κύματα ὁλονὲν ἐπλησίαζον τὴν βραχώδη ὄχθην καὶ ἤδη ἤγγιζον τὸν βράχον, ὅπου ἡ Μαργαρίτα καὶ ἡ Αἰμυλία βεβυθισμέναι εἰς τὰ παιγνίδιά των, ἵσταντο, ἀψηφοῦσαι τὸν μέλλοντα κίνδυνον. Αἴφνης ἰσχυρὰ πνοὴ ἀνέμου ἔρριψε τὴν ὡραιοτέραν τῶν πλαγγόνων εἰς τὸ ὕδωρ, ἣν τὸ ῥεῦμα πάραυτα παρέσυρεν. Τὰ δύο κοράσια ἐρρίφθησαν ὄπισθεν τῆς πλαγγόνος, ἵνα συλλάβωσιν αὐτήν. Ἀλλὰ νέον κῦμα ὁρμητικὸν ἐκάλυψεν αὐτά. Ἡ δὲ κ. Ῥουλίνου ἰδοῦσα τὰ παιδία ῥιφθέντα εἰς τὴν θάλασσαν, ἔσπευσεν ὡς παράφρων, φωνάζουσα: βοήθειαν! Ἀλλ' ἐν τῷ μεταξὺ ἀμφότερα τὰ παιδία ἐγένοντο ἄφαντα. Ἡ κ. Ῥουλίνου ἐρρίφθη εἰς τὴν θάλασσαν, ἠκολούθησε τὸ κῦμα, καὶ μετά τινας ἀγωνιώδεις στιγμάς, ἐφάνη φέρουσα τὸ τέκνον της, ὅπερ πάραυτα ἀνέκτησε τὰς αἰσθήσεις του.

Ὀδησσὸς **Λιζίνα Στ. Ῥάλλη**

(Ἕπεται συνέχεια)

ΚΑΙ ΑΛΛΑΙ ΔΙΑΣΗΜΟΙ ΚΑΘΗΓΗΤΡΙΑΙ
ΤΟΥ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΕΙΟΥ ΤΗΣ ΒΟΝΩΝΙΑΣ

Οὐχὶ εἰς τρεῖς, ἢ τέσσαρας, ὡς ἄλλοτε ἐγράφομεν, περιορίζεται ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐν τῇ ἱστορίᾳ τοῦ Πανεπιστημείου τῆς Βονωνίας ἀναφερομένων καθηγητριῶν, ἀλλὰ πολλαὶ τοιαῦται διεκρίθησαν εἰς ἅπαντας τοὺς ἐπιστημονικοὺς κλάδους τοῦ γηραιοῦ τούτου Πανεπιστημείου. Ἡ Μπετίνα Καλδερίνη, ἐπὶ πολλὰ ἔτη διδάξασα τὸ πολιτικὸν δίκαιον, διεκρίθη καὶ διὰ τὸ σαφὲς καὶ μεθοδικὸν τῆς διδασκαλίας καὶ διὰ τὸν πλοῦτον τῶν ἐπιστημονικῶν γνώσεων αὐτῆς, ἀπάντων τῶν συναδέλφων αὐτῆς ἀνδρῶν. Ἡ ἀδελφὴ αὐτῆς Νοβέλλα γεννηθεῖσα τὸ 1312 ἦν γυνὴ ἐκτάκτου καλλονῆς καὶ χάριτος. Ἀντικαθίστα συνεχῶς τὸν πάσχοντα πατέρα της ἐν τῇ καθηγετικῇ ἕδρᾳ τοῦ Ρωμαϊκοῦ Δικαίου, μετὰ τὸν θάνατον δὲ ἐκείνου κατέλαβεν ἐπαξίως τὴν ἕδραν ταύτην. Ἡ νεαρὰ καθηγήτρια, ὅπως μὴ τὸ γοητευτικὸν κάλλος της ἀπασχολῇ τοὺς φοιτητάς, περισπῶν τὴν προσοχὴν αὐτῶν, ἐδίδαξεν ἐπὶ πολλὰ ἔτη φέρουσα ἐπὶ τοῦ προσώπου πυκνοτάτην καλύπτραν. Οἱ μαθηταὶ εἶχον συνειθίσει νὰ λατρεύωσιν ὡς θεότητα τὴν κεκρυμμένην ταύτην καλλονήν, εἰς τὴν διδασκαλίαν τῆς ὁποίας ἀθρόοι πάντοτε προσήρχοντο.

Τὸ μάθημά της ἐμελέτων μετὰ φανατικοῦ ἐνθουσιασμοῦ, τοῦτο δὲ ἵνα μετὰ τὴν ἀποπεράτωσιν τῶν σπουδῶν των ἴδωσι τέλος τὸ πρόσωπον ἐκεῖνο, οὗ τὴν καλλονὴν εἷς ἕκαστος τούτων τοιαύτην ἢ τοιαύτην ἐπὶ τετραετίαν ὠνειροπώλει καὶ ἐφαντάζετο. Ἡ Βετησία Γοζαδίνη γεννηθεῖσα κατὰ τὸ 1909 ἐν Βονωνίᾳ, διωρίσθη ἐπόπτις τῶν προκαταρκτικῶν σχολῶν τὸ 18ον μόλις τῆς ἡλικίας της ἄγουσα. Ἀσχολουμένη δὲ μετὰ θαυμασίας ἐπιμονῆς εἰς τὴν μελέτην τῶν κλασικῶν Λατίνων συγγραφέων, ἐξεφώνησε τριακονταπενταετοῦς τὴν ἡλικίαν φιλοσοφικώτατον ἐπικήδειον λόγον λατινιστὶ εἰς τὸν διαπρεπέστερον ναὸν τῆς Βονωνίας, οὖσα κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην καθηγήτρια τῆς Λατινικῆς ἐν τῷ Πανεπιστημείῳ τῆς Βονωνίας, ἐνῷ ἐπὶ δεκαπενταετίαν ὅλην ἐδίδαξε τὴν Λατινικήν. Τὸ ὄνομά της ἐκλείσθη οὐ μόνον διὰ τὴν ἔξοχον εὐγλωττίαν, καὶ εὐφράδειαν αὐτῆς, ἀλλὰ καὶ διὰ τὰ ἐπιστημονικὰ συγγράμματα, ἅτινα μετὰ τὸν θάνατόν της ἐδημοσιεύθησαν.

Καὶ ἰατρικὰς καθηγητικὰς ἕδρας ἐπίσης ἐπαξίως κατέσχον διάφοροι τῆς Βολωνίας γυναῖκες, μεταξὺ τῶν ὁποίων περίδοξον ἐν τῇ ἱστορίᾳ τοῦ Πανεπιστημείου τούτου κατέλαβε θέσιν ἡ Δωροθέα Γιοβάνη Βόκη, ἥτις οὐ μόνον εἰς τὴν θεραπείαν τῶν σωματικῶν παθήσεων εὐδοκίμως ἐνησχολεῖτο, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν θεραπείαν τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ ἤθους εἶχεν ἀφιερώσει τὸν ἑαυτῆς βίον, διδάξασα ἐπὶ πολλὰ ἔτη τὸ μάθημα τῆς ἠθικῆς φιλοσοφίας. Ἐν τῇ διδασκαλίᾳ τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς φιλοσοφίας διεκρίθη ἡ Βετίνα Σαντζώρτζη καὶ ἡ Ἰωάννα Βιανκέτη, ἡ τελευταία αὕτη διακριθεῖσα ἐπὶ αὐστηρότητι ἠθῶν καὶ ἀπαραμίλλῳ ἠθικῇ αὐταπαρνήσει. Διακεκριμένη ἐπίσης ἰατρὸς ἦ ἡ Θεοδώρα Χρυσολώρα, ἡ σύζυγος τοῦ Καθηγητοῦ Φραγκίσκου Φιλέλφου. Πλὴν τούτων διάσημοι τοῦ αὐτοῦ Πανεμιστημείου ἐγένοντο καὶ αἱ Καθηγήτριαι Μαρία Πιζέλλη, Μαρία Δελφίνη Δόση, Μαγδαλινὴ Νόε Κανέδη, Ἐλισάβετ Μαστόλα, Λαύρα Κόρνια, Ἱπποκράτεια Μόντη, Αἰμυλία Ἀρεμβάτη, ἡ Μαγδαλινὴ Μπὸν Σινιόρη, ἡ συγγραφεὺς τοῦ γνωστοῦ ὡραιοτάτου συγγράμματος *(Delegibus Commibiliatius)*. Ἅπασαι ἐδόξασαν ἀληθῶς τὴν ἐπιστήμην, καταλαβοῦσαι τὰς ἐπισημοτέρας ἕδρας, ὡς τὴν φιλοσοφικήν, τὴν τῶν φυσικομαθηματικῶν, τὴν τῆς ἀναλυτικῆς Γεωμετρίας καὶ τῆς Ἀνατομίας.

Ἀλλὰ καὶ εἰς ἄλλας πόλεις τῆς Ἰταλίας αἱ γυναῖκες διαπρεπεῖς καθηγητικὰς κατέλαβον ἕδρας, ὡς ἡ ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τῆς Φεράρας καθηγήτρια τῆς παθολογίας κ. Μαρία Πετρατσίνη, ἡ τοσαῦτα ἰατρικὰ συγγράψασα ἔργα, ἰδίᾳ ἐπὶ τῆς παθολογικῆς καταστάσεως τῶν ἀρρένων κατὰ τὴν ἀνάπτυξιν αὐτῶν, καὶ ἧς ἡ θυγάτηρ Σεφόρα Φορέτη ἀνακηρυχθεῖσα διδάκτωρ τῆς ἰατρικῆς κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ αἰῶνος τούτου, διωρίσθη κατὰ τὸ 1802 ὑπὸ τῆς Ἰταλικῆς Κυβερνήσεως γενικὴ διευθύντρια τῶν νοσοκομείων τῆς Ἀγκῶνος.

Ὁ Λαύρα Τσερέτη εἰς τὸ 17ον τῆς ἡλικίας της ἔτος διεξήγαγε δημοσίᾳ φιλοσοφικὸν ἀγῶνα, καθ' ὃν μέγαν ἤρατο θρίαμβον. Ἐδίδαξε δὲ καὶ τὸ μάθημα τῆς φιλοσοφίας μετὰ

πολλῆς ἐπιτυχίας. Ἡ Πιστὴ Κασσάνδρα Ἐνετὴ ἐνεθουσίασεν εἰς τοιοῦτον βαθμὸν τοὺς κατοίκους τῆς Παδούης διὰ τῶν δημοσίων φιλοσοφικῶν ὁμιλιῶν της, ὥστε ἡμέραν τινὰ ἤρθη μετὰ τὴν ἀγόρευσίν της ἐπὶ τῶν χειρῶν τοῦ πλήθους καὶ ἐν θριάμβῳ μετηνέχθη εἰς τὴν οἰκίαν της.

Ἡ Ἑλένη Κορνάρα, ἐπίσης Ἐνετή, γεννηθεῖσα τῷ 1646, ὑπῆρξεν ἐπὶ πολλὰ ἔτη διευθύντρια τῆς Ἀκαδημίας τῶν ὡραίων τεχνῶν τῆς Παδούας. Ἡ Βερενίκη Μελιγκούτη γεννηθεῖσα τῷ 1846, διωρίσθη ἐπίσης διευθύντρια τῆς αὐτῆς Ἀκαδημίας. Θυγάτηρ ἀριστοκρατικοῦ οἴκου τοῦ Ρέτζο, πλήρης πνεύματος καὶ εὐφυΐας διεξήγαγε κατὰ τὸν 17ον αἰῶνα δημοσίους φιλοσοφικοὺς καὶ θεολογικοὺς ἀγῶνας ἐν Πάρμᾳ, τυχοῦσα τῆς τιμῆς νὰ ἔχῃ ὡς ἀντιπάλους της τοὺς διασημοτέρους καρδιναλίους καὶ καθηγητὰς τῆς φιλολογίας.

Ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μας δὲ ἡ πρώτη ἐν Εὐρώπῃ λαβοῦσα κατὰ τὸ 1887 πτυχίον ἰατροῦ εἶνε νέα τις Ρωσσίς. Ταύτην διεδέχθη ἡ Κα Δεσάλ, ἥτις ἔκτοτε ἐξασκεῖ τὸ ἐπάγγελμά της λίαν εὐδοκίμως, θεωρουμένη ὡς ἰατρικὴ τοῦ αἰῶνος ἐξοχότης καὶ συμμετέχουσα εἰς τὰ σοβαρότερα καὶ πολυπλοκώτερα ἐπιστημονικὰ συμβούλια.

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω ἐξάγεται ὅτι δὲν εἶνε ἔκτακτόν τι, ἀλλ' οὔτε ἀποτελεῖ ἐξαιρέσεις ἡ ὕπαρξις καὶ προαγωγὴ ἐπιστημόνων γυναικῶν. Ἐὰν ἐν τῇ μικρᾷ Βονωνίᾳ τόσαι γυναῖκες κατέλαβον καθηγετικὰς ἕδρας, καὶ τοιαύτην ἐν τῇ ἱστορίᾳ τοῦ Πανεπιστημείου περιφανῆ κατέχουσι θέσιν, ἀναντίρρητον τυγχάνει ὅτι πᾶσα γυνὴ ἐπιδιδομένη εἰς ἐπιστημονικὰς μελέτας θέλει ἐξ ἴσου καταστῇ καλὴ ἐπιστήμων ὅσον καὶ ὁ ἀνήρ.

Ὅτι δὲ ἡ νῦν πρυτανεία τοῦ γηραιοῦ Πανεπιστημίου ἀνεγνώρισε πόσον αἱ ἑκάστοτε διατελέσασαι ἐν αὐτῷ καθηγήτριαι ἐκλεῖσαν τὸ πανεπιστήμιόν των, ἀποδεικνύεται ἐκ τῆς τιμῆς, ἣς ἠξίωσαν σύγχρονον λογίαν τῆς πόλεως αὐτῶν ποιήτριαν, τὴν Καν Καρλότταν Φεράρη Δαλόδη, ἧς τόμον τῶν ἐσχάτως ἐκδοθέντων λυρικῶν ποιημάτων μετ' ἀντιτύπου τῆς θείας Κωμῳδίας τοῦ ἀθανάτου Δάντου προσέφερον εἰς ἀνάμνησιν πρὸς τοὺς παρευρεθέντας εἰς τὴν ἐπέτειον τῆς ὀκτακοσιετηρίδος τελετήν.

Ἑλένη Γεωργιάδου.

ΒΡΩΣΙΜΟΝ ΧΩΜΑ

Εἰς τὸ Ἐθνογραφικὸν τοῦ Τροκαδέρου Μουσεῖον ἐστάλη ἐκ Κόγκου κιβώτιον περιέχον δίπυρα, ἐκ βρωσίμου χώματος παρασκευασθέντα. Τὸ χῶμα αὐτὸ χρώματος φαιοῦποκυανοῦ, εὔθραυστον ἐξαλευροῦται δι' ἐλαφρᾶς τῶν δακτύλων προστριβῆς. Ἐντὸς τοῦ ὕδατος ριπτόμενον γίνεται πυκτὴ μάζα, ἧς τὴν γεῦσιν εὑρίσκουσιν οἱ γεωφάγοι ἀρκετὰ νόστιμον. Ἐντεῦθεν ἐξηγεῖται, διατὶ διάφοροι λαοί, ἐκτὸς τῆς ὑπὸ τῆς πείνης ἐπιβαλλομένης ἀνάγκης, ἀρέσκονται νὰ τρώγωσι χῶμα ὡς προσφάγιον ἢ ἐπιδόρπιον.

Κατὰ νεωτέρας ἐπιστημονικὰς μελέτας, ὅπως ὑπάρχωσιν ἄνθρωποι, δι' οὓς ἡ οἰνοποιία ἀποβαίνει πάθος, οὕτως ἀναπτύσσεται καὶ τὸ πρὸς τὸ γαιοτρώγειν πάθος τῶν χωματοφάγων. Οἱ μαῦροι τῆς δυτικῆς παραλίας τῆς Ἀφρικῆς εἶνε τὸ πλεῖστον γεωφάγοι, μὴ ἀρεσκόμενοι ἐν τούτοις εἰς πᾶσαν ἀνεξαιρέτως γῆν. Οἱ γεωφάγοι τοῦ Κόγκο π.χ. προτιμῶσι τὴν τῆς κεντρικῆς Ἀφρικῆς, προμηθευόμενοι ταύτην διὰ τῶν μετακομιζόντων τὸ ἐλεφάντινον ὀστοῦν καραβανίων.

Ἄλλοτε οἱ τῆς Βρασιλίας κτηματίαι ἔθετον φίμωτρα εἰς τὰ στόματα τῶν ἐκ τῆς Ἀφρικῆς προερχομένων σκλάβων, ὅπως καταστείλωσι τὴν πρὸς τὸ γεωτρώγειν ἕξιν αὐτῶν.

Οἱ τῆς Νέας Καληδονίας γεωφάγοι τρώγουσιν ὑποπράσινόν τι χῶμα, ὅπερ ἀναλύσας ὁ Βεκελὲν εὗρε συνιστάμενον ἐκ συστατικῶν ἀργίλλου, σιδήρου καὶ ἀσβέστου, ἀμοιροῦν δὲ πάσης θρεπτικῆς οὐσίας.

Οἱ τοῦ Σαβῆ καὶ νήσων Σούδα γεωφάγοι ἀποκαθαίρουσι τὸ χῶμα ἐκ τῶν κόκκων ἄμμου καὶ πετραδίων καὶ ζυμώνουσιν αὐτό. Κατόπιν πλάττουσι, μεθ' ὃ καὶ ἐπιθέτουσι σιδηρᾶν πλάκα, ὑπὸ τὴν ὁποίαν οἱ χωμάτινοι πλακοῦντες ἑψήνονται. Ὑπάρχουσιν αὐτόσε καταστήματα ἀσχολούμενα εἰδικῶς εἰς τὸ ἐμπόριον τοῦτο.

Εἰς τὸ Ἐθνογραφικὸν Μουσεῖον εὑρηνται τοιαῦτα προπλάσματα. Ἐν τούτων παριστᾷ παιδίον ἔφιππον ἐπὶ κυνός, ἄλλο δὲ γυναῖκα κρατοῦσαν βρέφος.

Ἡ τοῦ Ἰνδοστὰν βρώσιμος γῆ καλεῖται «Ἄργιλος τοῦ Μογγόλ». Ἐκ ταύτης παρασκευάζονται τὰ τοῦ οἴκου χρειώδη ἀγγεῖα, ἀποδίδοντα εὐάρεστον ὀσμὴν διὰ τοῦ ἐν αὐτοῖς ἐγχυνομένου ὕδατος.

Περιηγητής τις ἀναφέρει ὅτι Κυρίαι τοῦ Ἰνδοστὰν ἐρρίφθησαν ἐξ ἐφόδου κατὰ τῶν πινακίων, κυπέλλων, φιαλῶν, καὶ ἄλλων ἐκ χώματος σκευῶν καὶ ἤθελον πάντα καταβροχθίσει, ἂν δὲν ἐπρόφθανον νὰ τὰς παρεμποδίσωσι.

Κατὰ τὰς διασωθείσας παραδόσεις, ἀπαντῶνται καὶ ἐν Εὐρώπῃ γαιωφάγοι. Ὁ Πλίνιος ἀναφέρει ζύμην ἑτοιμαζομένην ἐξ ἀραβοσίτου καὶ χώματος. Λέγεται ὅτι ὁ Αὔγουστος ἐπιθυμῶν νὰ περιποιηθῇ τοὺς Καμπανίτας ἐψηφίσατο βούλευμα, δι' οὗ διετίθετο ποσὸν 20 χιλ. φρ. πρὸς ἀγορὰν καὶ διανομὴν παρομοίων χωματίνων πλακούντων. Ἡ μεταξὺ δὲ Νεαπόλεως καὶ Πόντζο γῆ, ἐθεωρεῖτο ἐκλεκτῆς ποιότητος καὶ ἐπωλεῖτο εἰς ὑψηλὰς τιμάς.

Ὁ διάσημος φυσιοδίφης Νικόλαος Λάγκ λεγει, ὅτι εἶδεν εἰς τὴν παραρρήνειον πόλιν Λάφφερμπερ, γῆν καλουμένην *κρεατίνην* καὶ καταναλισκομένην ὑπὸ τῶν κατοίκων. Ὁ δὲ τοῦ Στρασβούργου ἰατρὸς Ἑρμὰν γράφει, ὅτι οἱ χωρικοὶ τῆς Ἀλσατίας παρεσκευάζον χυλὸν ἐκ λευκοῦ χώματος, ὃν ἀπεκάλουν ψευδάλευρον.

Κατὰ τὸν τελευταῖον αἰῶνα αἱ Ἱσπανίδες ἔτρωγον ἐρυθρὰν τινα γῆν μεθ' ὑπερφυσικῆς προτιμήσεως. Μεγαλειτέρα τιμωρία, ἥτις τοῖς ἐπεβάλετο παρὰ τοῦ ἱερέως, ἦν ν' ἀπόσχωσι τῆς ἀπογεύσεως τοῦ χώματος τούτου, ἔστω καὶ ἐπὶ μίαν ἡμέραν.

Δεινοὶ φυσιολόγοι ἀνέλαβον κατ' αὐτὰς νὰ ἀσχοληθῶσι εἰς φυσιολογικὴν μελέτην τῆς αἰσθήσεως τῆς γεύσεως τῶν γεωφάγων.

Καρτερία Στεργίου

ΓΥΝΑΙΚΕΙΟΣΚΟΣΜΟΣ

ΑΙ ΗΛΙΚΙΑΙ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ

Ἐκδόσασαι τὸ ἡμερολόγιον τοῦ Α'. ἔτους τῆς «Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν» καὶ ἀναπτύξασαι ἐν αὐτῷ μεταξὺ ἄλλων καὶ τὰ περὶ καλλωπισμοῦ, περιβολῆς, διασκευῆς οἴκου καὶ καλαισθησίας, ἐνομίζομεν ὅτι ἠθέλομεν ἀπαλλαγῆ τῆς ὑποχρεώσεως τοῦ νὰ κατατρίβωμεν τὸν χρόνον μας εἰς μελέτας τῶν χρονικῶν τοῦ συρμοῦ καὶ ἀσχολώμεθα περὶ τὴν συναρμολόγησιν τῶν χρωμάτων καὶ τὴν κατὰ τοιόνδε ἢ τοιόνδε σχῆμα ρύθμισιν τῶν ἐνδυμάτων. Αἱ προσδοκίαι μας διεψεύσθησαν. Αἱ κυρίαι ἐνοοῦσι νὰ εἶναι ἐνήμεροι πρὸς τὰς καθημερινὰς τοῦ Πρωτέος συρμοῦ ἰδιοτροπίας καὶ παραδόσεις, θεοροῦσαι τὴν κανονικὴν καὶ καλαισθητικὴν περιβολήν των ὡς ἀπαραίτητον διὰ τὴν ἰδίαν αὐτῶν εὐδαιμονίαν. Ἐξακολουθοῦμεν ὅθεν καὶ ἡμεῖς χορηγοῦσαι αὐταῖς ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν τροφήν, ἱκανοποιοῦσαν πως τὰς περὶ συρμοῦ ἀξιώσεις των.

Ὑπῆρξεν ἐποχή, καθ' ἣν ἴδιον σχῆμα φορέματος, πίλου καὶ ὑποδημάτων ἐφέρετο ὑπὸ τῆς ὑπάνδρου γυναικός, τῆς κόρης ὑποχρεουμένης νὰ συμμορφῶται ἐπίσης πρὸς τὰ ὑπὸ τοῦ συρμοῦ δι' αὐτὴν ὁριζόμενα. Σήμερον τὰ πράγματα ἤλλαξαν φάσιν. Ὁ συρμὸς γίνεται πρακτικὸς καὶ αὐτός. Ἀκολουθεῖ τὰς ἕξεις, τὰς ἀδυναμίας, τὰ ἐλαττώματα καὶ τὰ προτερήματα τῶν πελατριῶν του. Πολλαὶ ὥριμοι γυναῖκες τῆς συγχρόνου ἐποχῆς ἀρέσκονται νὰ φαίνωνται νεώτεραι τῆς πραγματικῆς ἡλικίας των. Ὁ συρμὸς ἐπιτρέπει αὐταῖς νὰ φέρωσι φορέματα ἁπλούστατα καὶ ὅμοια κατὰ τὸ σχῆμα καὶ τὴν κατάταξιν πρὸς τὰ τῶν θυγατέρων των. Ἐπιτρέπει αὐταῖς νὰ φέρωσι πίλους στρογγύλους ὡς νεαρὰ κοράσια, νὰ ἐξέρχωνται ἄνευ ἐπανωφορίων, νὰ φέρωσι κόμμωσιν ὁμοίαν πρὸς τὰς νέας, ἐν ἑνὶ λόγῳ νὰ εὑρίσκηταί τις πρὸ διλήματος, ἀποτεινόμενος πρὸς Κυρίαν, ἣν διὰ πρώτην φορὰν βλέπει, ἀφοῦ μάλιστα αἱ ὥριμοι δεσποινίδες ἀποτελοῦσιν ἀριθμὸν ἀληθῶς ἀξιοσέβαστον. Τὸ *Δεσποινὶς* ἐπικρατεῖ ἐπὶ τέλους καὶ οὐδεὶς παραπονεῖται.

Ἀτυχῶς ἡ τοιαύτη τοῦ συρμοῦ ἀνεκτικότης συνεπάγεται ἐνίοτε δυσαρέστους συνεπείας, δι' ὃ τολμῶμεν νὰ ὑπενθυμήσωμεν πρὸς τὰς εὐγενεῖς συνδρομητρίας μας, ὅτι ὀφείλουσι νὰ λησμονῶσι τὸν συρμόν, ἐὰν μάλιστα ἔχωσι θυγατέρας εἰς ὥραν γάμου. Ἂς ἀποφεύγωσι νὰ ἐξέρχωνται ἄνευ ἐπανωφορίου φέρουσαι περιθωράκιον προσκεκολημένον ἐπὶ τοῦ σώματος αὐτῶν, ἂς ἀποφεύγωσι τὰ ἀνοικτὰ καὶ ζωηρὰ χρώματα, τὸ ἐπιτετηδευμένον βάδισμα, τοὺς θορυβώδεις γέλωτας καὶ ἐν γένει τὴν ζωηρότητα ἐκείνην, ἥτις δύναται νὰ καθιστᾷ θελκτικὴν τὴν νεάνιδα, γελοίαν ὅμως τὴν ὥριμον γυναῖκα. Τὸ μέλαν καὶ ἐν γένει τὰ σκοτεινὰ χρώματα ἁρμόζουσι τόσον εἰς γυναῖκα μεσήλικα! Τὰ τρίχαπτα, τὸ ὁλοσηρικὸν καὶ ἐν γένει βαρύς πως ἱματισμὸς μετὰ χάριτος καὶ καλαισθησίας συνηρμολογημένος τιθῆσι τὴν ὥριμον γυναῖκα εἰς τὴν θέσιν ἀκριβῶς, ἣν ὀφείλει νὰ τηρῇ καὶ ἀπέναντι τῶν ἰδίων τέκνων καὶ ἀπέναντι τῆς κοινωνίας. Καὶ ἵνα ὁριστικώτερον πως ἐκφρασθῶμεν, παρατιθέμεθα ὧδε ὅριόν τι τῆς ἡλικίας διὰ τὴν γυναικείαν περιβολήν.

Γυνὴ ἔγγαμος δύναται νὰ φέρῃ χρώματα ζωηρὰ ἀνοικτά, ἤτοι κυανοῦν, ῥόδινον, ἰόχρουν, λευκὸν κτλ. ὡς καὶ πίλους στρογγύλους μέχρι τοῦ 35ου τῆς ἡλικίας της ἔτους. Ἀπὸ τοῦ 35 μέχρι τοῦ 45ου τὸ ἐρυθρὸν διαδέχεται τὸ ῥοδόχρουν, τὸ κυανοῦν σκοτεινὸν τὸ οὐρανόχρουν, τὸ ζωηρὸν κίτρινον τὸ ἰόχρουν, πάντα ταῦτα ἐν συνθέσει καὶ περιπλοκῇ μετὰ τοῦ μέλανος. Ἀπὸ τοῦ 50οῦ καὶ ἐκεῖθεν τὰ πολὺ σκοτεινὰ χρώματα συζεύγνυνται θαυμασίως μετὰ τῆς λευκῆς κόμης καὶ προσθέτουσιν εἰς τὴν γυναῖκα τὴν ἀληθῆ γοητείαν τοῦ προδρόμου τοῦ γήρατος. Ἐπειδὴ ὅμως ὡρίμου ἡλικίας γυναῖκες εἶναι καὶ πολλαὶ ἄγαμοι, καὶ εἰς ὅλως διαφόρους κανόνας περιβολῆς ὑπάγονται αὗται παραθέτομεν, καὶ χάριν αὐτῶν, ὅ,τι φίλη ξένη συνεβούλευσεν ἡμῖν.

Γνωστὸν ὅτι αἱ ἄγαμοι γυναῖκες θεωροῦνται ὡς γραῖαι λίαν προώρως. Ἔγγαμος τριακοντοῦτις γυνὴ θεωρεῖται νέα, ἄγαμος τοιαύτη εἶναι γεροντοκόρη. Ἰδοὺ διατὶ αὕτη ὀφείλει νὰ ἄρχηται ἀποχωριζομένη τῶν ἐμβλημάτων τῆς νεότητος πέντε τουλάχιστον ἔτι ἐνωρίτερον τῆς προνομιούχου ἐγγάμου. Περιβεβλημένη μὲ σοβαρὰν καὶ ἐπιβλητικὴν ἀμφίεσιν, δύναται νὰ ἐξέρχηται μόνη, νὰ ἀποσπᾷ ἑαυτὴν τῆς φαινομενικῆς μητρικῆς κηδεμονίας, νὰ ἀποτελῇ καὶ αὐτὴ ἀτομικότητα ἐν τῷ κόσμῳ, ὃν τόσον παρ' ἡμῖν παρεννοεῖ καὶ παρ' οὗ οἰκτρότατα παρεννοεῖται.

ΜΕΛΕΤΗ

ἐπὶ τῆς εἰσαγωγῆς τῆς γυναικὸς ἐν τοῖς ἐν Εὐρώπῃ ταχυδρομείοις καὶ τηλεγράφοις

[Συνέχεια ἴδε προηγ. φύλλ.]

Ἑλβετία

Δέκα τέσσαρες γυναῖκες εἰσὶν ἤδη προσκεκολημέναι ὡς ἔκτακτοι ὑπάλληλοι ἐν τῇ τηλεγραφικῇ ὑπηρεσίᾳ ὑπὸ τοὺς ἑξῆς ὅρους:

Ὀφείλουσι νὰ παρουσιάζωσι πιστοποιητικὸν καλῆς διαγωγῆς καὶ νὰ διαμένωσι διαρκῶς ἐν τῷ διαμερίσματι, ἐν ᾧ καὶ διορίζονται.

Ὀφείλουσι νὰ γνωρίζωσι γραμματικῶς τὴν μητρικὴν αὐτῶν γλῶσσαν, καὶ νὰ γράφωσιν αὐτὴν καλλιγραφικῶς καὶ ταχυγραφικῶς.

Κατόπιν ἀναφορᾶς των πρὸς τὸν τηλεγραφικὸν τοῦ τόπου προϊστάμενον γίνονται δεκταί, ὅπως φοιτήσωσιν ἐν τῷ τηλεγραφικῷ γραφείῳ πρὸς εἰδικὴν τοῦ χειριστηρείου ἐκμάθησιν, μετὰ δύο δὲ ἢ καὶ τριῶν ἑβδομάδων τακτικὴν ἐξάσκησιν προσκολλῶνται ἐν τῇ ἐκτάκτῳ ὑπηρεσίᾳ τοῦ ἐν λόγῳ γραφείου. Ἐν τῇ κατατάξει προτιμῶνται πάντοτε αἱ ταχύτερον ἐξασκηθεῖσαι καὶ αἱ διακρινόμεναι ἐπὶ δεξιότητι καὶ δραστηριότητι.

Αὗται λαμβάνουσιν ἡμερησίαν ἐπιχορήγησιν 3—3,50 φρ.

Αἱ βοηθοὶ ὑποχρεοῦνται εἰς ἴσην ἐργασίαν, ἣν καὶ οἱ λοιποὶ ὑπάλληλοι. Ἡ ἐργασία αὕτη οὐδέποτε ὑπερβαίνει τὴν δεκάωρον κατὰ τὸ ἡμερονύκτιον ἐνασχόλησιν διὰ τοὺς μῆνας Ἰούλιον, Αὔγουστον καὶ Σεπτέμβριον, τὴν ἐννεάωρον δὲ διὰ τοὺς λοιποὺς τοῦ ἔτους μῆνας. Παύονται εὐθὺς ἅμα ἡ ὑπηρεσία παύσῃ ἔχουσα ἀνάγκην αὐτῶν, προειδοποιούμεναι πάντοτε 3 ἡμέρας πρὸ τῆς ἀπολύσεώς των. Κατὰ τὸν διορισμόν των καταθέτουσι πάντοτε 100 φρ. εἰς ἀποζημίωσιν τῆς ὑπηρεσίας, ἐν ᾗ περιπτώσει ἀδικαιολογήτως ἀπομακρυνθῶσιν αὐτῆς.

Ἵνα αἱ βοηθοὶ αὗται προαχθῶσιν εἰς τακτικὰς τηλεγραφητρίας ὀφείλουσι νὰ ἐφοδιασθῶσι διὰ πτυχίου ἱκανότητος, ὅπερ ἀποκτῶσι συνεπείᾳ ἐξετάσεων τῶν ἑξῆς μαθημάτων:

1ον Σύνθεσιν ἐκθέσεως ἀναφερομένην πάντοτε εἰς τὸν διοργανισμὸν ἢ εἰς οἱονδήποτε κλάδον τῆς ὑπηρεσίας.

2ον Μετάφρασιν κειμένου ξένης τινὸς γλώσσης εἰς ἄλλην ξένην καὶ εἰς τὴν ἰδίαν. Προφορικὴν ἐξέτασιν ἐν ξένῃ γλώσσῃ ἐπὶ θέματος ἀφορῶντος εἰς τὴν τηλεγραφικὴν ὑπηρεσίαν.

3ον Προφορικὰς καὶ γραπτὰς ἐξετάσεις ἐπὶ τοῦ κανονισμοῦ, τῆς διαχειρίσεως καὶ τῆς ἐν γένει λογιστικῆς ὑπηρεσίας.

Ἐν τοῖς διαφόροις τηλεγραφικοῖς κλάδοις ὁ συναγωνισμὸς τῆς γυναικὸς ἐπήνεγκε τὰ μᾶλλον εὐχάριστα τῶν ἀποτελεσμάτων, ἐξ οὗ ὁρμωμένη ἡ γενικὴ διεύθυνσις ἐπεκτείνει ὁσημέραι τὴν ἐν τῷ κλάδῳ τούτῳ δικαιοδοσίαν τῆς γυναικός.

(ἀκολουθεῖ)

ΑΙ ΕΞΟΧΑΙ ΚΑΙ ΤΑ ΜΟΛΥΣΜΑΤΑ

Ὁ τίτλος φαίνεται παράδοξος διότι δυσκόλως δύναται τις νὰ κατανοήσῃ πῶς ἐν τῇ ἐξοχῇ, ἔνθα ὁ ἀὴρ εἶναι καθα-

ρός, δύναται νὰ ἐπιδημῇ μολυσματικὸν νόσημα. Δυστυχῶς τὸ κακὸν ἐπιδιώκει πάντοτε τὴν ἀνθρωπότητα ὑπὸ διαφόρους μορφὰς καὶ σχήματα. Ἐν ταῖς πόλεσι τὰ μολύσματα ἀναπτύσσονται ἕνεκα τῶν στασίμων ὑδάτων, τῶν ἀκαθαρσιῶν τῆς πόλεως καὶ ἀπείρων ἄλλων αἰτίων. Ἐν ταῖς ἐξοχαῖς τὰ μολύσματα ἀναπτύσσονται ἐν τῷ ὀρνιθῶνι, ἐν τῷ σταύλῳ καὶ ἐν γένει παρὰ τοῖς οἰκοσίτοις ζώοις, μεθ' ὧν τὰ μικρὰ παιδία ἀρέσκονται νὰ ἔρχωνται εἰς ἐπικοινωνίαν.

Κατὰ ἐπιστημονικήν τινα σύνοδον τῆς ἐνταῦθα ἰατρικῆς ἑταιρίας ἀπεδείχθη διὰ πολλῶν πειραμάτων, ὅτι ἡ *διφθερίτης* (κροῦπ) ἡ ζωοφθόρος αὕτη τῶν παίδων νόσος ἀναπτύσσεται εἰς τοὺς ὀρνιθῶνας, προσβάλλουσα συνεχέστατα τὰς ὄρνιθας. Ἡ ἐπὶ τῆς γλώσσης τῆς ὄρνιθος ἀναπτυσσομένη λευκὴ ἐκείνη μεμβράνη, ἣν κόρυζαν ὀνομάζουσι, οὐδὲν ἄλλο εἶναι, ἢ τὰ ἐπὶ τῆς γλώσσης τοῦ μικροῦ ἀναπτυσσόμενα λευκὰ στίγματα, ἅτινα συνεπάγονται τὸν ἀποπνιγμόν.

Αἱ χωρικαί, ἵνα σώσωσι τὴν ὄρνιθά των τρυπῶσι διὰ βελόνης ἢ καρφίδος τὴν κόρυζαν. Τὴν δηλητηριασμένην ταύτην καρφίδα καρφόνουσιν ἐπὶ τοῦ στήθους, μετ' ὀλίγον δὲ φέρουσιν εἰς τὸ στόμα. Τὸ μόλυσμα δὲν ἀναπτύσσεται ἐν τῷ στόματι τῆς μητρός, ἤθελεν ὅμως ἐξουδετερωθῆ, εἰ μὴ ἡ φιλόστοργος μήτηρ ἠσπάζετο τὸ τέκνον της μετὰ στοργῆς. Τὸ κακὸν μετεδόθη. Τὸ μικρὸν κατεδικάσθη εἰς θάνατον. Μὴ λοιπὸν ἐπιτρέπητε εἰς τὰς χωρικὰς νὰ καταφιλῶσι τὰ τέκνα σας, ἀλλ' οὔτε πρὸς αὐτὰ νὰ πλησιάζωσι τοὺς ὀρνιθῶνα.

Πετρούπολις. **Ἐλπὶς Ὀρλὼφ**

ΔΟΡΑ ΙΣΤΡΙΑΣ

«Οἱ ἥρωες τῆς Ρουμανίας»

Τοιοῦτος ὁ τίτλος τοῦ νέου ἔργου τῆς διαπρεποῦς τοῦ αἰῶνος συγγραφέως, πρηγκιπέσσης Ἑλένης Γκίκα, τῆς ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον «Δόρας Ἰστριάδος» γνωστῆς εἰς τὸν φιλολογικὸν κόσμον.

Ἡ Δόρα Ἰστριὰς προσφιλὴς τῇ Ἑλλάδι γενομένη διὰ τῶν διαφόρων φιλελληνικῶν συγγραφῶν αὐτῆς, ὧν αἱ πλεῖσται εἰς τὴν καθ' ὑμᾶς μετηνέχθησαν γλῶσσαν, τυγχάνει ἰδιαζόντως ἀγαπητὴ πρὸς τὰς Ἑλληνίδας γυναῖκας, τὴν ἱστορίαν τῶν ὁποίων ἐν διτόμῳ συγγράμματι αὐτῆς ὑπὸ τὸν τίτλον «les femmes en Orient» συνέγραψε.

Τὸ νέον ἔργον τῆς κ. Δόρας Ἰστριάδος ἐκρίθη ὑπὸ τῶν διασημοτέρων Ἰταλῶν κριτικῶν ἀντάξιον τῆς ἐξόχου μεγαλοφυΐας καὶ τῆς φιλολογικῆς δράσεως τῆς συγγραφέως, ἥτις ἐν τῇ μετὰ ποιητικωτάτου ἐνθουσιασμοῦ ἀπεικονίσει τῶν ἱστορικῶν προσώπων ὑπερβαίνει σχεδὸν καὶ αὐτὸν τὸν Τάκιτον. Ὁ διάσημος Ἰταλὸς συγγραφεύς, ὁ βαθὺς τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς καὶ φύσεως μελετητής κ. Παῦλος Μαντεγγάτσα, κατώρθωσεν νὰ διαγνώσῃ ἐν τῷ ἔργῳ τούτῳ τὸ πνευματικὸν καὶ ἠθικὸν μεγαλεῖον τῆς ἐξόχου γυναικός, ὅπερ μετὰ τῆς χαρακτηριζούσης αὐτὸν γλαφυρότητος καὶ χάριτος ἀπεικονίζει ἐν τῷ ὑπ' αὐτοῦ προλόγῳ τοῦ ἔργου τούτου.

Εἶναι ἀμίμητος ἡ συγγραφεὺς ἐν τῇ ζώσῃ, οὕτως εἰπεῖν, ἀφηγήσει τῶν περιπετειῶν τῆς πατρίδος της, ἐν τῇ μετὰ πόνου πατριωτικῆς ψυχῆς ἀπαριθμήσει τῶν δεινῶν καὶ τοῦ περιπετειώδους βίου τῶν ἡρώων της, διαπρεπῆ μεταξὺ τῶν ὁποίων κατέχουσι θέσιν ὁ *Radu Negru*, ὁ *Giovanni Bassaraba*, ὁ γέρων *Mircia*, *Ilad* ὁ διάβολος, *Μιχαὴλ* ὁ γενναῖος καὶ *Στέφανος* ὁ μέγας. Μόνον πρὸς τὴν ἀνδρείαν τῶν γενναίων Σουλιωτῶν μας δύναται νὰ παραβληθῆ τὸ θάρρος τῶν ἡρώων Ρουμάνων, οἵτινες, μετ' ἀπελπιστικὸν κατὰ βαρβάρων πόλεμον, ἐπροτίμησαν ὡς ἐκεῖνοι νὰ ἀποσυρθῶσι μετὰ τῶν γυναικοπαίδων των καὶ ζητήσωσιν ἄσυλον εἰς τὰς συδένδρους ράχεις τῶν Καρπαθίων ὀρέων, παρὰ νὰ κύψωσι τὸν αὐχένα καὶ ὑποδουλωθῶσι.

Ἡ Ρουμανικὴ ἱστορία τῆς κ. Δόρας Ἰστριάδος ἔχει καὶ ἄλλο τὸ κοινὸν μετὰ τῆς ἡμετέρας ἱστορίας. Ὡς ἡ Ἑλλὰς δυσκόλως λησμονεῖ καὶ δυσκολώτερον συγχωρεῖ τὸν δήμιον τοῦ Ῥήγα Φεραίου καὶ Ὑψηλάντου της, οὕτω καὶ ἡ Ρουμανὶς πατριῶτις καταφαίνεται ἐν πάσῃ αὐτῆς γραμμῇ, ἐν πάσῃ παραγράφῳ ἀποστρεφομένη τὴν Αὐστρίαν διὰ τὸν σιδηροῦν ἠθικὸν ζυγόν, ὑφ' ὃν ἀνέκαθεν κρατεῖ αὕτη δεσμίαν τὴν προσφιλῆ τῆς γεννήσεως της γῆν.

Μετὰ τοῦ χαρακτηρίζοντος αὐτὴν ἐνθουσιασμοῦ καὶ μετ' ἀληθοῦς ὑπερηφανίας ἡ ἔξοχος αὕτη γυνὴ ἀνομολογεῖ καὶ ἐν τῷ ἔργῳ της τούτῳ τὴν πρὸς τὴν Ἑλλάδα υἱικὴν στοργήν της, διακηρύττουσα ἐν ὡραιοτάτῃ ἀποστροφῇ ὅτι δὲν λησμονεῖ ὅτι ἐν ταῖς φλεψὶν αὐτῆς σφύζει καὶ συγκιρνᾶται αἷμα τῶν ἡρώων στρατιωτῶν τοῦ Τρωϊανοῦ καὶ τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου.

Μετ' ἴσης πατριωτικῆς καὶ ἐνθουσιώδους ἀγάπης χαιρετίζομεν καὶ ἡμεῖς τὸ νέον τοῦτο ἀριστούργημα τῆς ἐξόχου γυναικός, ὅπερ συνετέλεσεν εἰς τὸ νὰ φέρῃ εἰς φῶς μίαν ἔτι χρυσῆν σελίδα τῆς μεγάλης καὶ εὐγενοῦς αὐτῆς καρδίας.

ΠΟΙΚΙΛΑ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΑ

Γυνὴ ὑποψήφιος πρόεδρος τῶν ἡνωμένων πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς.—Μεταξὺ τῶν 8 ὑποψηφίων προέδρων διὰ τὰς μελλούσας ἐκλογὰς τῶν ἡνωμένων πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς συγκαταριθμεῖται καὶ ἡ κ. Lockwood, γυνὴ εὐφυεστάτη καὶ ἐξόχου ἐπιστημονικῆς μορφώσεως.

Ἡ ὑποψηφιότης αὐτῆς ἐτέθη ὑπὸ τῶν διαφόρων γυναικείων σωματείων τῆς πολιτικῆς χειραφετήσεως τῶν γυναικῶν. Αἱ ἀποτελοῦσαι τὰ σωματεῖα ταῦτα κυρίαι εἰργάσθησαν καὶ ἐργάζονται μετὰ τοσούτου ὑπὲρ τῆς ὑποψηφίου των ζήλου, ὥστε μεγάλη ὑπὲρ τῆς ἐπιτυχίας αὐτῆς ὑπάρχει πιθανότης.

Νέα Ῥωσσὶς ἰατρός. — Τὸ Πανεπιστήμιον τοῦ Μομπελιὲ ἀνεκήρυξε δόκτορα τῆς Ἰατρικῆς μὲ ἀνώτατον πτυχίον τὴν κ. Τ. Τκατσέρ. Ἡ νεαρὰ Ῥωσσὶς διεκρίθη πρὸ τετραετίας διὰ τὸν ζῆλον καὶ τὴν αὐταπάρνησιν, μεθ' ἧς εἰργάσθη ἐν τῷ νοσοκομείῳ τῶν εὐλογιώντων τοῦ Μομπελιέ, προσκοληθεῖσα αὐτόσε ὡς δόκιμος.

Γάμος γυναικὸς δημοσιογράφου. — Ἡ ἐν Γαλλίᾳ συνάδελφος ἡμῶν δεσποινὶς Οὐμπερτίνα Ὠκλέρ, ἡ ἰδιοκτήτρια καὶ διευθύντρια τῆς ἐφημερίδος «La Citoyenne» ἡ ἀκατανίκητος Ἀμαζὼν, ἡ ἀπὸ δεκατετραετίας κηρύξασα ἀμείλικτον κατὰ τὸν ἀνδρῶν πόλεμον, νυμφεύεται. Ἴδωμεν, ἐὰν ἡ ἐκλογὴ τῆς κυρίας ταύτης θέλει πείσει αὐτὴν, ὅτι εἶχεν ἄδικον νὰ καταφέρηται τόσον κατ' ἐκείνων, εἰς τὸν βωμὸν τῶν ὁποίων δὲν ἠδυνήθη ἐπὶ τέλους νὰ μὴ θύσῃ τὴν ἐλευθερίαν της.

Τὰ ἐν Λισσαβῶνι γυμνάσια θηλέων.—Ἡ μόνη μέχρι σήμερον ὑστερήσασα τῶν λοιπῶν εὐρωπαϊκῶν κρατῶν κατὰ τὴν πνευματικὴν τῆς γυναικὸς πρόοδον ἦν ἡ Πορτογαλλία. Εὐτυχῶς κατὰ τὴν τελευταίαν βουλευτικὴν αὐτῆς περίοδον ἀνεγνωρίσθη ἡ ἀνάγκη τῆς συστάσεως τελείων γυμνασίων καὶ λυκείων διὰ τὰς γυναῖκας καὶ νόμος σχετικὸς ἐψηφίσθη. Ἤδη μένει ἡ Ἑλλὰς μόνη, ἀρκουμένη εἰς τὴν κατωτέραν τῆς γυναικὸς παίδευσιν καὶ αὐτὴν χωλὴν καὶ κακκινοβατοῦσαν.

Γυνὴ προσφέρουσα τὴν κεφαλήν της δι' ἐγκεφαλικὰς μελέτας.—Ἡ Μὶς Κόββε Φρὰνς Μονὲρ ἐποιήσατο ὡραιοτάτην διατριβὴν κατὰ τῆς σπουδαιότητος, ἣν φυσιολόγοι τινες ἀποδίδουσιν εἰς τὸν ὄγκον καὶ τὸ βάρος τοῦ ἐγκεφάλου τῆς γυναικὸς ἐν σχέσει πρὸς τὸν τοῦ ἀνδρός.

Ὡς ἐπιχείρημα λαμβάνει τὸ κρανίον τῆς διασήμου συγγραφέως κ. Σωμερβίλ, ὅπερ ἦν ἀληθῶς ἐλάχιστον ἐν σχέσει πρὸς κρανία χονδροκεφάλων τινων βλακῶν ἀμφοτέρων τῶν φύλων. Προκαλεῖ δὲ τὸν καθηγητὴν Ρωμάνον νὰ τῇ ἀναφέρῃ ὀνόματα γυναικῶν, ἐπὶ τῶν κρανίων τῶν ὁποίων βασίζει οὗτος τὰς ὑποθέσεις του. Ἐπὶ τῷ σκοπῷ τούτῳ ἡ δεσποινὶς Κόββε ἐπεσκέφθη τὸ ἐν Λονδίνῳ χειρουργικὸν κολλεγεῖον, ἐξαιτουμένη παρὰ τοῦ καθηγητοῦ Φλόβερ νὰ δείξῃ αὐτῇ κρανία διασήμων γυναικῶν.

Ἀλλὰ δὲν ἔχω τοιαῦτα, ἀπήντησεν ὁ διάσημος καθηγητής, διότι δυσκόλως δύναταί τις νὰ ἀποκτήσῃ κρανίον γυναικὸς ἀνηκούσης εἰς ὑψηλὴν κοινωνικὴν τάξιν. Ἡ δεσποινὶς Κόββε προσέφερεν εὐχαρίστως τὴν κεφαλήν της πρὸς τὸ χειρουργεῖον τοῦ Λονδίνου, ὅπως κάμῃ χρῆσιν αὐτῆς, ἀφ' ἧς στιγμῆς αὕτη παύσει νὰ ἔχῃ ἀνάγκην ταύτης. Συνετάχθη δὲ πάραυτα καὶ ἡ διαθήκη αὐτῆς, ἧς ἀντίγραφον ἐνεχείρισε πρὸς τὸν διευθυντὴν τοῦ χειρουργείου, ὅστις μετ' εὐγνωμοσύνης ἀπεδέξατο τὴν γενναίαν τῆς δωρητρίας προσφοράν.

Βιομηχανικὴ ἔκθεσις γυναικῶν.—Ἐν Γλασκόβῃ τελοῦνται κατ' αὐτὰς τὰ ἐγκαίνια βιομηχανικῆς ἐκθέσεως γυναικῶν. Αἱ τε ἐκθέτριαι καὶ αἱ σχοῦσαι τὴν πρωτοβουλίαν τῆς ἐκθέσεως εἶναι γυναῖκες.

27 — ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ — 27

ΜΑΡΚΕΛΛΑ ΜΩΔΟΥΙ

Ἀγαπητέ μοι Κύριε, προσέθηκεν ὁ Δαρτουὰ μὲ δηκτικὸν ὕφος. Προβάλλετε τόσας συγχρόνως ἐρωτήσεις, ὥστε ἀγνοῶ εἰς ποίαν νὰ πρωτοαπαντήσω!

Μ' ἐρωτᾶτε διατὶ δὲν ἐχαιρέτισα· διότι ἡ ἐθυμοτυπία ἀπαιτεῖ νὰ προσποιηταί τις, ὅτι δὲν ἀναγνωρίζει τὴν γυναῖκα ἐκείνην, ἥτις ἔχει λόγον νὰ προτιμᾷ νὰ ὑπεκφύγῃ τὴν προσοχὴν ἑνὸς τρίτου. Οἱ αὐτοὶ τῆς ἐπιφυλάξεως λόγοι μὲ ἠμπόδισαν νὰ χαιρετίσω καὶ ὑμᾶς.

Πᾶσα λέξις μετ' ἐμφάσεως προφερομένη ὑπέκρυπτε καὶ ἐξευτελιστικὸν διὰ τὸν Γιλβέρτον ὑπαινιγμόν.

Κατανοεῖτε τὴν σημασίαν τῶν λέξεών σας, Κύριε; εἶπεν ὁ Γιλβέρτος μετ' αὔξοντος θυμοῦ.

Μάλιστα!

Καὶ τὴν προσβλητικὴν νύξιν αὐτῶν;..... Δὲν προσεδόκουν βεβαίως ν' ἀποδοθῇ εἰς τοὺς λόγους μου τοιαύτη ἔννοια. Καθησυχάσατε, ἀγαπητέ μοι· δίδω σοι τὸν λόγον μου νὰ μὴ ἀναφέρω τι εἰς τὸν κ. Μωδουί, ὅστις ὑποθέτω δὲν θὰ εὐχαριστηθῇ καὶ πολὺ νὰ μάθῃ, ὅτι ἡ θυγάτηρ του δίδει συνεντεύξεις ἐν καιρῷ ἀπουσίας του.

Ψεύδεσαι κακοήθως, ὑπέλαβε ζωηρῶς ὁ Γιλβέρτος. Ἡ δεσποινὶς Μωδουὶ εἶνε ἀνωτέρα πάσης ὑπονοίας καὶ πρέπει νὰ εἶναί τις τόσον ἄθλιος ὅσον σύ, ἵνα τολμᾷ νὰ ὁμιλῇ οὕτω περὶ αὐτῆς. Ἀλλ' ἐπειδὴ οὐδὲν δικαίωμα ἔχω, ἵνα ζητήσω δι' αὐτὴν ἱκανοποίησιν, ἐξαιτοῦμαι τοιαύτην μόνον δι' ἐμὲ· καὶ ταυτοχρόνως διὰ στιβαροῦ γρονθοκοπήματος ὁ Γιλβέρτος ἐτίναξε τὸν πῖλον τοῦ Δαρτουὰ μακράν, πολὺ μακρὰν αὐτοῦ. Ὁ Δαρτουὰ ἦν φαινομενικῶς ἀπαθής, πλὴν λάμψις ἀγρίας ἐκδικήσεως ἀπήστραψεν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του. Δραξάμενος δὲ διὰ τῶν σιδηρῶν δακτύλων τῆς χειρὸς τοῦ Ἀρμάνδου καὶ σφίγγων αὐτὴν μέχρι συντρίψεως: Κύριε, τῷ εἶπεν, εἶνε ἡ σειρά μου νὰ ἐρωτήσω ἂν ἀναλαμβάτε τὴν εὐθύνην τῶν πράξεών σας.

Βεβαιότατα.

Καὶ ἂν δέχησθε τὴν εὐθύνην ταύτην;

Ἐντελῶς.

Ἡ ἀπάντησίς σας μοὶ ἀρκεῖ. Μετὰ μίαν ὥραν οἱ μάρτυρές μου θὰ σᾶς εὕρωσι.

Καὶ οἱ ἰδικοί μου θὰ τοὺς ἀναμείνωσιν.

Ὁ Δαρτουὰ λαβὼν τὸν πῖλόν του παρά τινος διαβάτου περισυλλέξαντος αὐτόν, ἀνεχώρησεν, ἀλλ' ἀντὶ νὰ πορευθῇ οἴκοι, διηυθύνθη εἰς τὸ συμβολαιογραφεῖον πρὸς τὸν Ἀρμάνδον Δυρουί.

Τί τρέχει; ἠρώτησεν ἀνυπομόνως ὁ Ἀρμάνδος· πῶς ἡ ἀπροσδόκητος αὕτη ἐπίσκεψις; Ἔχεις τίποτε νεώτερα;

Ναί! αὔριον πρωὶ μονομαχῶ μετὰ τοῦ Γιλβέρτου.

Καὶ πῶς τὸ κατώρθωσας;

Ἁπλούστατα! Εὐχάριστον εἶνε ὅτι αὐτὸς μὲ προσεκά-

Γυνὴ κάτοχος φιλολογικοῦ καὶ διδακτορικοῦ πτυχίου.

Εὐχαριστοῦμεν τὸν ἐν Λονδίνῳ εὐγενῆ ἀνταποκριτὴν τῆς συναδέλφου «Ἀκροπόλεως» διότι ὑπόσχεται νὰ ἐνθυμῆται τὴν «Ἐφημερίδα τῶν Κυριῶν» καὶ νὰ τὴν ἀναγκάζῃ νὰ δανείζηται παρὰ τῆς φίλης «Ἀκροπόλεως» εἰδήσεις τινας, ἀφορώσας εἰς τὴν ἐν Ἀγγλίᾳ δρᾶσιν τοῦ φύλου ἡμῶν. Τῷ ἀναγγέλλομεν μόνον ὅτι ἔχει νὰ συναγωνισθῇ πρὸς δύο δραστηριοτάτας αὐτόσε ἀνταποκριτρίας μας. Μεταφέρομεν σήμερον ἐκ τῶν στηλῶν τῆς «Ἀκροπόλεως» τὴν εἴδησιν, ὅτι ἡ δεσποινὶς Λαιττίτσια Οὐάλκιτον ἐγένετο διδάκτωρ τῆς φιλολογίας τοῦ Ἰρλανδικοῦ Πανεπιστημίου, τυχοῦσα ἀπὸ πολλοῦ καὶ πτυχίου νομικῆς ἑτέρου Πανεπιστημείου. Εἶναι ἡ πρώτη γυνὴ ἐν Ἀγγλίᾳ ἥτις ἔτυχε δύο διπλωμάτων. Ἡμεῖς ἐν Ἑλλάδι πόσους ἄνδρας ἔχομεν ὡς αὐτήν; Δώδεκα ἄλλαι δεσποινίδες ἀνηγορεύθησαν διδάκτορες τῆς φιλολογίας.

ΒΙΒΛΙΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ

Περὶ τῆς τεχνικῆς ἀναγνώσεως καὶ ἀπαγγελίας. Παρὰ τοῦ κ. Μιλτιάδου Βρατσάνου, πρώην διευθυντοῦ τοῦ διδασκαλείου Ἀθηνῶν, ἐξεδόθη νέον σύγγραμμα πραγματευόμενον περὶ τῆς τεχνικῆς ἀναγνώσεως καὶ ἀπαγγελίας. Τὸ ἔργον τοῦτο μεγάλης παρ' ἡμῖν χρησιμότητος ὡς ἐκ τῆς ἐπικρατησάσης ἕξεως τοῦ μηχανικῶς ἀναγινώσκειν καὶ μουσικῶς ἀπαγγέλειν, θέλει ἰδίᾳ ἀποβῇ πολύτιμον ἐφόδιον διὰ τοὺς διδασκάλους ἀμφοτέρων τῶν φύλων, οἵτινες δὲν ἔσχον τὴν εὐκαιρίαν νὰ καταρτισθῶσιν αὐτοὶ οὗτοι εἰς τὴν τεχνικὴν ἀνάγνωσιν καὶ ἀπαγγελίαν. Πλὴν τούτου ὠφελιμώταται παιδαγωγικαὶ μελέται, σχέσιν ἔχουσαι πρὸς τὸν τόνον, τὸ ὕψος καὶ τὴν ὑγιεινὴν τοῦ ἀπαγγέλοντος παιδὸς καθιστῶσι τὸ ἔργον τοῦτο ἀναγκαῖον καὶ διὰ τὰς μητέρας ἐκείνας, αἵτινες περὶ τῆς μορφώσεως τῶν ἰδίων τέκνων ἀσχολοῦνται. Τιμὴ αὐτοῦ δρ 3.

Οἰκονομικὴ Ἐπιθεώρησις. Ἐξεδόθη τὸ 138ον φυλλ. τῆς ὑπὸ τοῦ γνωστοῦ οἰκονομολόγου κ. Ἀριστείδου Οἰκονόμου διευθυνομένης «Οἰκονομικῆς Ἐπιθεωρήσεως» περιέχον ὡς συνήθως ὕλην ἐκλεκτὴν καὶ πολύτιμον διὰ τοὺς περὶ τὰ οἰκονομικὰ ἐνασχολουμένους. Περιεχόμενα αὐτῆς:

Τελωνιακοὶ δασμοὶ εἰς χρυσόν.— Δύο σιδηροδρομικαὶ ἀναμνήσεις. Γερμανικὴ Γεωργία. — Τὸ δίκαιον ὡς οἰκονομικὸς παράγων. — Ἡ Δ'. Ὀλυμπιάς.— Ἐξωτερικὸν ἐμπόριον τῆς Ἑλλάδος.— Δάση ἐν Εὐρώπῃ. Νομαρχιακὰ συμβούλια.— Φυγόδικοι καὶ φυγόποροι.— Ἀπὸ δασῶν προϊόντα καὶ δημόσια ἔσοδα.—

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Κον *Μ. Κ. Rome.* Μυρίας εὐχαριστίας καὶ ἄπειρα συγχαρητήρια δι' ἐπίτευξιν εὐγενοῦς καὶ ὑψηλοῦ σκοποῦ. — Καν *Μ. Μ. Σύρον.* Ζητούμενα ἀποστέλλονται. — Κον *Σ. Σ. Μαγουρέλιον.* Μυρίας εὐχαριστίας. Νέαι ἐνεγράφησαν· φύλλα ἀποστέλλονται ὡς καὶ περικάλυμμα μετὰ χρυσοδεδεμένου σώματος· γράφομεν. — Καν *Μ. Ι. Ξ. Κ)πολιν.* Λίαν εὐχαρίστως ὑπὸ τὸ ἀληθὲς ὑμῶν ὄνομα· συμμορφούμεθα ὁδηγίαις σας. —Καν *Α. Ρ. Κ)πολιν.* Εὐχαριστοῦμεν δι εὐμενεστάτας κρίσεις. Ὑμεῖς μετὰ τοῦ μνηστῆρος καὶ ἡ κόρη μετὰ τοῦ μέλλοντος πενθεροῦ. Τὸ πένθος δὲν φέρεται εἰς τοὺς γάμους θυγατρὸς καὶ μάλιστα μονογενοῦς· ἡ μεγάλη χαρὰ διασκεδάζει τὴν λύπην — Καν *Αἰ. Κ. Μόσχαν.* Ἐλάβομεν ἀποσταλέντα· ἀφοῦ ὁ πατὴρ εἶναι Ρῶσσος, εἶναι δικαίωμά του· νομίζω ὅτι μὲ ὀλίγην γλυκύτητα καὶ πολιτικὴν θέλει κατορθώσει ὅ,τι δὲν κατορθοῖ δι' ἐπιμόνου ἀπαιτήσεως. — Κον *Ι. Ι. Ρουχτσούκιον.* Ἀναπαυόμεθα εἰς τὴν ὑπόσχεσίν σας· πρὸς τὴν κ. Ε. Δ. Μπ. στέλλεται τακτικῶς τὸ φύλλον ὡς καὶ πρὸς τὰς λοιπάς. — Κον *Π. Χ. Γαλάζιον.* Νέαι ἐνεγράφησαν· σώματα ἀποστέλλονται. Τοκομερίδια ἐλήφθησαν, λίρ. Ὀθ. ὄχι. Κατὰ τὰ λοιπὰ συμμορφωθῶμεν ὁδηγίαις σας.— Καν *Θ. Μ. Αἴγιον.* Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει προτιμήσατε τὴν διὰ τοῦ θηλάστρου διατροφήν, ὑπὸ τὸν ὅρον νὰ καθαρίζηται αὐτὸ ἀμέσως μετὰ τὴν ὑπὸ τοῦ παιδὸς πρόσληψιν γάλακτος· ἄλλως τὸ γάλα μένον ξυνίζει καὶ καταστρέφει τὸν τρυφερὸν τοῦ μικροῦ στόμαχον. — Κον *Ε Α. Γαλάζιον.* Ἐπιστολὴ ἐλήφθη· γράφομεν. — Κον *Δ. Δ. Μασσαλίαν.* Ἐπιστολαὶ καὶ τηλεγραφήματα ἐπ' ὀνόματί σας ἔρχονται εἰς τὸ γραφεῖόν μας Ἔρχεσθε, ἢ νὰ ἀποστείλωμεν ταῦτα αὐτόσε ; — Καν *Π. Π. Ἐνετίαν.* Μελέτη ἐλήφθη· λίαν κατάλληλος καὶ ἐπιτυχής· δημοσιεύομεν προσεχῶς. — *Τηλεγραφητῇ Ναύπλιον.* Ἀδυνατοῦμεν δημοσιεῦσαι ἀπάντησίν σας. Ταύτης σχετικὴν ἀπάντησιν εὑρήσετε ἐν σειρᾷ ἄρθρων παρελθόντος ἔτους. — Καν *Εὐ. Θ. Πάτρας.* Χρήματα ἐλήφθησαν. Δὲν ἐδημοσιεύθη ὡς λίαν μακρόν. — Καν *Α. Β. Μύτικα.* Ἐλήφθη, Ἀποστείλατε συνδρομήν. — Κον *Σ. Χ. Δεδεαγάτς.* Λίραι τρεῖς ἐλήφθησαν· ἀπειράκις εὐχαριστοῦμεν δι' εὐγενεῖς φροντίδας. Γράφομεν. — Κον *Ε. Κ. Π. Πάτρας.* Ἐξετάσωμεν τὰ βιβλία μας, μεθ' ὃ καὶ γράφομεν. — Καν *Λ. Λ. Χανία.* Ἡ περίστασις εἶναι ἀκατάλληλος. Ὅσον καὶ ἂν εἶναι πλουσία ἀδιάφορον. Σεῖς παρευρίσκεσθε ὑπὸ ἰδιότητα κεκλημένης ἢ περιέργου ; Ἀφοῦ ἡ ἕξις ἀπαιτεῖ τὴν προσφορὰν δώρου, ἐὰν εἶσθε κεκλημένη ὀφείλετε νὰ συμμορφωθῆτε. — *Μυοσωτίδι Πάρον.* Χρήματα, ἐλήφθησαν. Λησμονήσατε. Ἡ μνησικακία δὲν καταλέγεται μεταξὺ τῶν ἀρετῶν. Ἐὰν αἰσθάνησθε ἀποστροφήν, ἐπιμείνατε ἀρνουμένη. — Καν *Δ. Μ. Μεσσήνην.* Τὰ ἀρωματικὰ ἔλαια καὶ αἱ σχετικαὶ ἀλοιφαὶ ἔπαυσαν ἀπὸ πολλοῦ οὖσαι τοῦ συρμοῦ· ἄλλως τε εἶναι καὶ ρυπαρόν. Σχετικὰ περὶ καθαριότητος τῆς κεφαλῆς εὑρήσετε ἐν τῷ ἀποστελλομένῳ ἡμερολογίῳ τῆς «Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν» δι' ὃ ἀποστέλλετε ἡμῖν μίαν δρ. ἐντὸς συστημένης ἐπιστολῆς. — Καν *Α. Κ. Λευκωσίαν.* Τὸ λευκὸν δὲν εἶναι ἀπαραίτητον. — Καν *Στ. Κ. Αἴγιναν.* Ἀντίτιμον αὐτόσε συνδρομητριῶν ἐλήφθη· νέαι ἐνεγράφησαν. Εὐχαριστοῦμεν δι' εὐγενεῖς φροντίδας.— Καν *Τ. Κ. Μεσολόγγιον.* Χειρόγραφα ἐλήφθησαν. Γνωρίσατε ὄνομα συνεργάτιδος.

ΣΥΜΒΟΥΛΗ

Τρόπος τοῦ καθαρίζειν τὰς θύρας. Ἡ διὰ τοῦ σάπωνος καθαριότης τῶν θυρῶν εἶναι δαπανηρὰ καὶ λίαν ἀλυσιτελής. Λάβετε τεμάχιον κρητίδος (κιμωλίας) ἣν τρίβετε εἰς λεπτὴν κόνιν. Βυθίζετε ἐν τεμάχιον μαλλίνου ὑφάσματος ἐντὸς χλιαροῦ ὕδατος, τοῦτο ἐπιπάσσετε διὰ τῆς κρητιδοκόνεως, καὶ διὰ αὐτοῦ ἐπιτρίβουσαι τὰς θύρας ἐπιτυγχάνετε οὐ μόνον τὴν καθαριότητα, ἀλλὰ καὶ τὴν ὡς καινουργῶν στίλβωσιν αὐτῶν.

ΣΥΝΤΑΓΗ

Χρυσόμηλα (ντομάτες) νηστίσιμα. Πλύνετε καλῶς ντομάτας ἡμιωρίμους, ἀνοίγετε αὐτὸς ἐκ τοῦ ἀντιστρόφου μέρους, ὁπόθεν ἀφαιρεῖτε ὀλίγην σάρκα. Τηγανίζετε ἰδιαιτέρως μικρὸν κρόμμυον μετ' ἐλαίου καὶ πετροσελίνου, εἰς τὸ μίγμα τοῦτο προσθέσατε 4—5 γεώμηλα, ἅτινα προηγουμένως ἑδράσατε καὶ ἐζυμώσατε. Τὸ κενὸν τῶν ντοματῶν πληροῦτε κατὰ τὸ ἥμισυ διὰ τοῦ ἀνωτέρω μίγματος, συμπληροῦτε δὲ αὐτὸ διὰ μικροῦ τεμαχίου χαβιαρίου μέλανος, καὶ κλείετε ἄνωθεν διὰ γαλέτας ψιλῶς κοπανισμένης. Τὸ ὅλον ἀποστέλλετε εἰς τὸν φοῦρνον. Εἶναι φαγητὸν γευστικώτατον καὶ ὀρεκτικώτατον.

ΧΡΩΜΑΤΟΠΩΛΕΙΟΝ Μ. Β. ΞΑΝΘΑΚΗ
ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
13—ὁδὸς Μητροπόλεως—13

Ἐν τῷ καταστήματι τούτῳ εὑρίσκονται ἐλαιοχρώματα καὶ ὑδατοχρώματα ζωγραφικῆς, ἔλαια, βερνίκι, κιροπάνιον (μουσαμᾶ), χρωστῆρες παντὸς εἴδους καὶ ἅπαντα τὰ ἀφορῶντα τὸν καλλιτεχνικὸν κόσμον. Ἐκ τοῦ γερμανικοῦ οἴκου τοῦ δόκτορος Ι. Σοενφὲλδ καὶ Σ^α^.

Ἔτι κατασκευάζονται πλαίσια (τελάρα) παντὸς εἴδους καὶ μεγέθους.

λεσε· καὶ ὁ δολοφόνος τῆς κυρίας Βερνιὲ ἀφηγήθη τὰ διατρέξαντα καταλεπτῶς.

Θαυμάσια ! εἶπεν ἐπικροτῶν ὁ Ἀρμάνδος, εἶνε ὁ καταλληλότερος τρόπος νὰ τὸν ξεμπερδεύσωμεν. Ἀλλὰ δὲν φοβεῖσαι τίποτε ;

Ὄχι ! Ἔχω τὴν ἐκλογὴν τῶν ὅπλων.

Ὁ πατὴρ Μωδουὶ ἀνάγκη νὰ μάθῃ μόνον ὅ,τι μᾶς συμφέρει νὰ μάθῃ. Ὁ Γιλβέρτος θὰ διαδώσῃ, ὅτι μοὶ ζητεῖ ἱκανοποίησιν διότι δὲν τὸν ἐχαιρέτησα, ἕκαστος δὲ θὰ ὑποθέσῃ ἀναντιρρήτως, ὅτι πνέει ἐκδίκησιν διὰ τὰς 15 χιλ. φρ. Σὺ δὲ θὰ φαίνησαι ἀγνοῶν τὰ καθ' ἡμᾶς. Ὑγίαινε. Ἀνάγκη νὰ φροντίσω διὰ μάρτυρας.

Μετὰ παρέλευσιν τῆς πρώτης παραφόρου ἐξάψεως ὁ Γιλβέρτος ἤρξατο μεταμελούμενος διὰ τὴν παραφοράν του. Ἐφοβεῖτο μὴ ἐκ τῆς μονομαχίας ταύτης διασυρθῇ τὸ ὄνομα τῆς Μαρκέλλας καὶ βεβαίως ἤθελεν αὕτη θλιβῆ βλέπουσα ἑαυτὴν δυσφημουμένην. Ἄλλως τε ἐκεῖνος, μεθ' οὗ ἐπεθύμει νὰ κτυπηθῇ ἦτο ὁ Ἀρμάνδος ὁ κατ' εὐθεῖαν ἐχθρός του. Πλὴν ἦτο πλέον ἀργά.

Εἰς τοὺς μάρτυράς του παρέστησε τὴν ὑπόθεσιν, χωρὶς οὐδόλως νὰ ἀναφέρῃ το ὄνομα τῆς Μαρκέλλας, καὶ μετὰ μίαν ὥραν οὗτοι συνενοοῦντο μετὰ τῶν τοῦ Δαρτουᾶ περὶ τῶν ὅρων τῆς μονομαχίας.

Ὡς ὅπλον ἐξελέγη τὸ ξῖφος, ἡμέρα ἡ ἐπαύριον, ὥρα ἡ ὀγδόη, θέσις δὲ τὸ δάσος Μπονασσὺ Σαὶν-Λεζέ, ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Βικεντῶν.

Ἡ μονομαχία.

Ὁ Δαρτουᾶ διέβλεπε βέβαιον τὸν διὰ τῆς μονομαχίας ἐξαφανισμὸν τοῦ Γιλβέρτου, τὴν δὲ Μαρκέλλαν μετά τινας πενθίμους μῆνας περιερχομένην εἰς χεῖρας τοῦ Ἀρμάνδου.

Ὁ Γιλβέρτος ὅμως ἀμφίρροπον τὴν ἐπιτυχίαν του θεωρῶν ἐκυμαίνετο μεταξὺ δύω αἰσθημάτων ἀντιθέτων: τῆς χαρᾶς, ὅτι θὰ ἐκτυπᾶτο μετ' ἐκείνου, ὃν ἐμίσει, καὶ τοῦ φόβου μήπως λυπήσῃ ἢ χάσῃ τὴν Μαρκέλλαν.

Ἐὰν ἐφόνευε τὸν Δαρτουᾶ ἀφώπλιζε βεβαίως τὸν Δυρουί, διότι οὗτος ἀπετέλει τὸ κατὰ τῆς εὐτυχίας του συνωμοτοῦν ἐλατήριον. Ἀλλ' ἐὰν ἐφονεύετο, ἡ Μαρκέλλα ἤθελε μείνει ἀπαρηγόρητος. Ὁποία καιρία πληγὴ διὰ τὴν λατρευτήν του, δι' ἐκείνην ἥτις ὁλοκλήρως τῷ εἶχεν ἀφοσιωθῇ ἐκ ψυχῆς. Ἄφηνεν αὐτὴν μόνην κατὰ τῶν ἀγρίων συνωμοτῶν τῆς εὐτυχίας της. Ἴσως ἡμέραν τινα ἤθελεν ὑποκύψει εἰς τὴν βίαν..... ἴσως θὰ ἐγίνετο σύζυγος τοῦ Ἀρμάνδου..... Καὶ θὰ ἦτο αὐτὸς ὁ αἴτιος τῆς δυστυχίας της.

Σκεπτόμενος ταῦτα, ᾐσθάνετο τὸ αἷμά του συνωθούμενον ἐν τῇ πτωχῇ καρδίᾳ του καὶ ζηλοτυπία ἀγρία ἐβασάνιζεν αὐτὸν ἀνηλεῶς. Ὤ !! ὄχι ! τοῦτο δὲν θὰ γίνῃ ποτέ, ποτέ. Πρέπει νὰ τὸν φονεύσω, θὰ τὸν φονεύσω! ἔλεγε διερχόμενος μεγάλοις βήμασι τὸ δωμάτιόν του κατὰ μῆκος καὶ πλάτος. Ἀνάγκη πρὸς τούτοις νὰ γράψω πρὸς τὸν Ὀνέζιμον, ὅπως, ἐν ᾗ περιπτώσει φονευθῶ, γνωρίσω αὐτῷ τὰς τελευταίας μου ἐπιθυμίας.

(ἀκολουθεῖ)

Ἐκ τῆς Τυπογραφίας τῆς Βασιλικῆς Αὐλῆς Νικολάου Γ. Ἰγγλέση